

BEN RICE

Pobby en Dingan

Vertaald uit het Engels
door Tinke Davids

‘Het geheim van de kleur van een opaal zit
hem niet in wat je ziet, maar in wat je niet ziet.’
Australian Geographic 31, juli september 1998

Kellyanne deed het autoportier open en kroop mijn slaapkamer binnen. Haar gezicht was opgezet en bleek en donzig. Ze kwam binnen en zei: 'Ashmol! Pobby en Dingan zijn dood – misschien.' Zo zei ze het.

'Mooi,' zei ik. 'Misschien word je nou eens een keer groot en doe je niet meer zo mafkezig.'

Tranen begonnen over haar gezicht te glijden. Maar ik voelde helemaal geen medelijden – dat zouden jullie ook niet gehad hebben als jullie waren opgegroeid met Pobby en Dingan.

'Pobby en Dingan zijn niet dood,' zei ik, terwijl ik mijn boosheid verborg in een slok uit mijn blikje Mello Yello. 'Ze hebben nooit bestaan. En dingen die nooit hebben bestaan, kunnen niet dood zijn. Waar of niet waar?'

Kellyanne keek me woedend aan, door haar tranen heen, net als toen ik het portier van de pick-up voor de neus van Dingan had dichtgeslagen, of toen ik naar de plek was gelopen waar Pobby zogenaamd zat en met mijn vuisten in de lucht had geslagen, om Kellyanne te bewijzen dat Pobby een hersenspinsel van haar was. Ik weet niet hoe vaak ik aan tafel gezegd heb: 'Mam, waarom moet je ook

voor Pobby en Dingan dekken? Die bestaan niet eens.' Maar ze scheidte ook eten voor hen op. Ze zei dat ze rustiger waren en zich beter gedroegen dan ik, en dat ze een maaltijd verdiend hadden.

'Maar echt goed in conversatie zijn ze niet, hè,' zei ik dan.

En andere keren, als Kellyanne volhield dat Pobby en Dingan echt bestonden, zei ik alleen maar: 'Nietes. Nietes. Nietes' tot zij er genoeg van kreeg om 'Welles. Welles. Welles' te zeggen, en krijsend wegliep met haar handen tegen haar oren.

En heel vaak heb ik Pobby en Dingan willen vermoorden, dat wil ik best toegeven.

Mijn pa kwam altijd overdekt met stof terug uit de opaalminen, en zijn baard leek dan op het achterste van een hond die zijn staart heeft ondergepoept. En dan zei hij: 'Ashmol, ik voelde het vandaag! Morgen stuiten we op opaal, jongen, en dan worden we goddomme miljonairs! Ik kan voelen hoe die schatjes daar in troepen zitten, en hoe ze me aanstaren. Ze stellen me op de proef. En ze wachten af. Ze zijn rood met zwart, Ashmol, daar wil ik alles onder verwedden! Ze zeggen dat Lucky Jes een steen van een miljoen dollar heeft gedolven, en een fossiele mammoettand met een zonneflits erin. We zitten er dichtbij, jongen. Heel dichtbij. Er zit absoluut iets in die aarde waarop de naam Williamson staat!'

‘Eerlijk waar?’

Zijn opwindingsloeg altijd op mij over. Ik voelde dan een tinteling in mijn nek, en dan zat ik erbij met gespitste oren, als een bloedhond, met mijn tong uit mijn mond, en dan keek ik naar de ogen van mijn pa zoals ze heen en weer schoten in zijn hoofd. Hij had vreemde ogen, blauw en groen en met een gouden glans erin. ‘Ogen als opalen,’ heeft mijn mam eens gezegd, met een zucht, ‘alleen zijn deze wat makkelijker te vinden.’

Nou, en als Pa dan op het erf rondliep en zich een beetje afborstelde en dronk uit een blikje V.B., zei Kellyanne: ‘Pa, kijk uit! Je trapte bijna op Pobby met je grote voeten! Kijk uit wat je doet!’ Maar Pa was dan te opgewonden om iets anders te zeggen dan: ‘O, sorry, prinsesje! Heb ik op je sprookjesvriendjes getrapt?’ Dat zei Pa. Hij en ik hebben Pobby en Dingan nooit ook maar even serieus genomen.

Maar er waren anderen die dat wél deden. Mensen in Lightning Ridge die ouder waren, teerhartiger, die waren Pobby en Dingan wel aardig gaan vinden. Ze waren compleet opgehouden Kellyanne raar aan te kijken en haar met hen te plagen. Wanneer ze nu door Opal Street liep, bleven sommige van die oudjes staan om te roepen: ‘Hallo, Kellyanne, hallo Pobby, en hoe maakt juffrouw Dingan het vandaag?’ Je werd er kots- en kotsmisselijk van.

Lightning Ridge zat vol hartstikke geschifte mensen, voor mijn gevoel. Net of de zon hun hersens had weggebrand. Overigens was ik net zo'n opalenjager als de andere jongens, maar ik was niet zo gek dat ik met denkbeeldige vriendjes ging praten, dat kan ik jullie wél vertellen. Maar één keer heeft Ronnie Hope goedgevonden dat Kellyanne Dingan opgaf voor de Opaal-Prinseswedstrijd, omdat Kellyanne verkouden was. Echt, ik houd jullie niet voor de gek. En de jury gaf Dingan de derde prijs, en Nils O'Reiordan van de krant kwam foto's maken van Kellyanne met haar arm om Dingans onzichtbare schouders, en deed of hij Dingan interviewde en zo. Ik geneerde me dood. Toen de krant verscheen, stond er een foto in van Kellyanne met een zilveren kroontje op haar lange blonde haar, en daaronder stond: 'Twee Opaal-Prinsessen – Kellyanne Williamson (8) en haar onzichtbare vriendin Dingan, die de derde prijs gewonnen heeft bij de Opaal-Prinseswedstrijd van dit jaar'. En elke keer dat we naar de winkel van Khan gingen, gaf mevrouw Schwartz mijn zusje drie lolly's, en dan zei ze: 'Alsjeblieft, Kellyanne, een voor jou, een voor Pobby en een voor Dingan. Ze zien er goed uit, allebei.' Iedereen kende iedereen in Lightning Ridge. En sommige mensen leken ook nog niet-bestaande wezens te kennen. Pobby en Dingan pasten helemaal in ons stadje.

‘Nog iets gevonden vandaag?’ vroeg Mam op een avond toen ze terugkwam van haar werk achter de kassa bij Khan, en ik en Pa zaten uit te rusten van een middag zwaar werk in de claim.

‘Puin. Niks bijzonders.’

‘Niks?’

Over Pa’s schouder kon ik Kellyanne zien, door het raam. Ze zat op een bergje stenen te praten met Pobby en Dingan, haar mond bewoog, haar handen wapperden in het rond alsof ze hun iets uitlegde. Maar eigenlijk praatte ze alleen tegen de nacht en een paar gallahs. En als ze eerlijk was geweest, zou ze dat ronduit hebben toegegeven. Maar dat deed Kellyanne niet.

‘Waar is mijn kleine meid?’ vroeg Pa.

‘Buiten. Ze speelt met een paar vriendjes,’ zei mijn mam, en ze keek mijn pa recht aan.

‘Met Pobby en Dingan?’

‘Ja.’

Mijn pa zuchtte. ‘Jezus! Dat kind is getikt,’ zei hij.

‘Niet waar,’ zei mijn mam. ‘Ze is alleen anders.’

‘Ze is een mafkees,’ zei ik.

‘Eigenlijk had ik liever dat het echte vriendjes waren, Mam,’ zei Pa. ‘Ze lijkt niet zo veel met de andere kinderen hier te spelen.’

‘Wat had jij dan gedacht?’ zei mijn mam. Haar stem werd luider en ze zette haar handen in haar zij. ‘Wat verwacht je dan verdomme als je je gezin

meesleept naar een plaats als Lightning Ridge? Wat verwacht je dan verdomme als je een intelligent kind als Kellyanne moet grootbrengen in een plaats vol kuilen en criminelen en freaks?’

‘Ik houd vol dat Kellyanne best een paar echte, levende vriendinnetjes zou mogen hebben,’ zei mijn vader, alsof hij praatte tegen iemand in zijn bier.

Mam was boos weggelopen naar de keuken. ‘Misschien zijn ze wel echt!’ schreeuwde ze hem toe nadat ze met een paar borden had gerammeld. ‘Heb je daar ooit aan gedacht, fantasieloze kerel dat je bent?’

Mijn pa vertrok zijn gezicht. ‘Wie? Pobby en Dingan? Ha!’ Hij dronk zijn bierblikje leeg, zette het recht op de vloer en stampte er toen op, tot het een metalen rondje was. Toen knipoogde hij naar mij alsof hij wilde zeggen: ‘Nou komt de volgende aanval, Ashmol!’ En die kwam inderdaad.

‘Verdomme, Rex! Je kan me zo verdraaid kwaad maken. Eerlijk! Je hebt in geen twee jaar een opaal gevonden. Geeneen! En opaal vind jij wél iets wat echt bestaat. Je droomt er aldoor van en je praat ermee in je slaap, alsof het je beminde is. Nou, voor mijn gevoel bestaan jouw verdomde opalen óók niet!’

Maar het was erg dom van Mam om dat te zeggen, want de winkels lagen vol met opalen, en je kon overal foto’s van opalen zien en iedereen praat-

te erover, en de Japanse opkopers betaalden er ladingen dollars voor. Eerlijk waar. Ik heb het met eigen ogen gezien, daar bij Hawk's Nest.

Nou, en nadat mijn mam dat van die opalen had gezegd en nadat ze haar gebruikelijke verhaal had afgestoken van dat er geen geld meer zat in het blik onder het bed, liep Pa een beetje knorrig rond, en bij schopte wat stenen rond, buiten op het erf. Maar toen zwaaide de deur opeens open en hij kwam binnen, vol energie, alsof hij een ander mens was, en met een vreemde glimlach op zijn gezicht. En raad eens wat hij deed? Hij begon Kellyanne vragen te stellen over Pobby en Dingan, en hoe ze het vandaag hadden gehad en wat ze morgen gingen doen. En dat had hij nooit eerder van zijn leven gedaan, nooit. Maar hij deed het met zo'n stem dat je niet zeker wist of hij nou grapjes maakte of niet. Kellyanne keek hem aandachtig aan, om te zien hoe hij het bedoelde. En dat deed ik ook. En Mam ook. En toen vroeg Pa aan Kellyanne of hij het bad mocht aanzetten voor Pobby en Dingan. En hij vroeg het met een serieus gezicht en met een stem die eerlijk klonk, en Kellyanne zei ten slotte ja, goed, maar alleen als zij hen daarna mocht afdrogen.

Ik zei: 'Pa, wat doe je in godsnaam? Je weet best dat dat gedoe van Pobby en Dingan flauwekul is! Ze groeit er nooit overheen als je zulke dingen zegt!'

En Pa antwoordde, starend naar zijn voeten: ‘Nee, Ashmol. Ik geloof dat ik onrechtvaardig tegen Pobby en Dingan ben geweest. Ik geloof dat ze toch bestaan! Ik had het alleen tot nu toe niet begrepen.’

Hij grinnikte en wreef zich in zijn handen en verdween naar de badkamer om de kranen open te zetten terwijl Kellyanne erbij stond, glimmend van trots, en vanuit de deuropening naar me glimlachte op een manier die me misselijk maakte. Ik keek naar Mam, maar die zette een tevreden gezicht en begon thee met koekjes klaar te maken. Ik zat aan tafel en had het gevoel dat iemand me op een onbewoond eiland had afgezet.

Nou, ik denk er niet graag aan, maar mijn pa is vanaf dat moment totaal idioot gaan doen. Wanneer hij nu ’s ochtends opstond en Kellyanne wakker maakte omdat ze naar school moest, wekte hij Pobby en Dingan ook. Ja, eerlijk. Hij begon tegen ze te praten alsof ze echt bestonden. En hij gaf ook allemaal geld uit om verjaardagscadeautjes voor ze te kopen – geld dat hij had kunnen gebruiken voor een betere generator, als je het mij vraagt. O ja, Pa had echt wel pret door in te gaan op dat gedoe van Pobby en Dingan. Een keer heeft hij Kellyanne, Pobby en Dingan zelfs meegenomen naar de Bore Baths, in de pick-up. Toen ik naar buiten kwam rennen, met mijn handdoek om mijn schouders, riep mijn pa: ‘Sorry, jongen. Vandaag kan ik je niet

meenemen, Ashmol. Er is geen ruimte nu Pobby en Dingan er ook bij zijn.' Hij wuifde naar me uit het raampje, met een brede grijns, en reed weg met een gezicht alsof hij zichzelf reuzegeestig vond. Soms vroeg Mam of hij wilde helpen met de afwas. Maar nee hoor! Pa was bezig Pobby en Dingan aan te kleden, of hij hielp ze met hun huiswerk. Kellyanne vond het zalig. Maar Mam deed een beetje vreemd. Ik geloof dat ze niet kon beslissen of ze nou boos was of blij dat Pa vriendjes met Pobby en Dingan was geworden. En ik geloof dat zelfs Kellyanne al gauw ging begrijpen dat Pa het alleen deed om Mam te treiteren omdat ze onaardig tegen hem was of zo. Hij was niet zo erg subtiel, mijn pa, als je goed naging. Om te beginnen dronk hij te veel, en hij zat te veel onder de grond, in het donker.